

Vlucht naar de ondergang

Eerste druk, december 2012

© 2012 Kitty Johansen

Fotograaf: Gerard Johansen

ISBN: 978-90-484-2781-9

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

VLUCHT NAAR
DE ONDERGANG

KITTY JOHANSEN

PROLOOG

‘Éindelijk!’ stootte Tirah met een diepe zucht uit, terwijl er in haar blik een mengeling van wanhoop en opluchting lag.

Ze liet zich op haar knieën vallen en boog voorover om de nog tere, groene blaadjes aan te raken die nog maar nét boven de natte aarde uitstaken.

Terwijl haar ogen gretig verder dwaalden om nog meer ontwakende natuur te ontdekken, betrapte ze zichzelf erop dat haar blik vertroebelde en tranen blonken in haar staalblauwe ogen.

‘Hoe is het toch mogelijk dat mam dit alles nóóit meer kan zien?’ dacht ze vertwijfeld en veegde met de rug van haar hand langs haar ogen.

Ze wist dat ook zij altijd had uitgekeken naar de eerste tekenen van het voorjaar en een gevoel van weemoed flitste door haar heen.

De winter had té lang geduurd. Zomermens als ze was in hart en nieren, had haar de laatste weken bijna tot wanhoop gebracht. Terwijl er een zweem van een glimlach op haar gezicht verscheen bij de ontwakende natuur onder haar handen en de zwarte bastaardhond zijn poten in een onaangekondigde vreugde zich in de vochtige aarde voor haar boorden, versomberde haar blik daarop weer langzaam toen die beelden weer verdwenen en in een flits het graf van haar dierbare moeder voor zich zag. Het was nog geen maand geleden dat ze daar hadden gestaan. De ijzige kou die hen omhulde was niets geweest vergeleken met de kilte die ze in haar hart had gevoeld en ze had op dat moment het gevoel gehad of de warmte nooit meer terug zou keren. Maar tóch begon er heel langzaam maar zeker iets binnen in haar te veranderen toen het waterige zonnetje even van zich liet spreken en ze het nieuwe leven tegen haar vingertoppen voelde.

Haar handen woelden voorzichtig door de natte aarde om nog meer groen te kunnen ontdekken. Het was inmiddels half maart en ze was

gewend om in deze tijd al plantjes te poten, maar dat zat er voorlopig nog niet in. De winter was flink koud geweest met lange vorstperiodes afgewisseld door een paar dagen storm en regen, waardoor de natuur moeite had te ontwaken.

‘Héééé!’ gilde ze ineens uit en kon zich nog maar net overeind houden toen Gino met een noodgang langs haar heen denderde.

Ze zag hoe de zwarte bastaard de verse blaadjes ongeïnteresseerd plat trapte en haalde naar hem uit, boos dat hij juist dátgene dat haar uit haar winterdip begon te halen, verwoestte.

Ze zag hoe hij zijn voorpoten plat op de grond legde en haar met een uitdagende blik aankeek, waardoor haar boosheid verdween als sneeuw voor de zon.

Gino was degene die haar altijd verlostte van sombere gedachten en terwijl een waterig zonnetje voorzichtig achter een wolk vandaan kwam, klaarde ook Tirah’s gezicht op en sprong ze de uitdagende hond tegemoet die met zijn zwaaiende pluimstaart wegsprong om aan zijn meest geliefde spelletje te beginnen.

HOOFDSTUK 1

Betoverd door de aanblik van het Arubaanse, azuurblauwe water met haar glinsterende golfjes veroorzaakt door de altijd aanwezige zon, kneep Lizzy haar ogen tot spleetjes. Ze had nu al voor de derde keer geprobeerd zich op haar boek te concentreren, maar vond het eigenlijk zonde dat ze haar blik dan af moest wenden van al het moois dat er om haar heen te zien was.

Nadat ze met een theateraal gezicht haar boek had dichtgeklapt, was ze recht op haar strandbed gaan zitten en zat nu al ruim een half uur te genieten van het uitzicht, nadat ze de nonchalant op haar hoofd geplante zonnebril weer op haar neus had gezet.

Evert, met wie ze nu ruim vijf jaar getrouwd was, lag met de krant op z'n hoofd te slapen en voor even liet ze weifelend haar blik op hem rusten, waarna ze haar hand langzaam naar haar nu duidelijk welvende buikje liet glijden. Haar geringschattende blik veranderde nu snel en maakte plaats voor hoop en vertederding.

Zou dit kind dat nu in haar groeide alle twijfel wegnemen of zouden juist haar gevoelens voor Evert nog verder bekoelen?

Met een ruk trok ze de zonnebril van haar hoofd en terwijl ze het kleinnood nonchalant op haar handdoek mikte, stormde ze met grote sprongen op het lokkende water af. Terwijl het verkwikkende water haar volledig omsloot, verdwenen de twijfels naar de achtergrond en genoot ze met volle teugen.

Dit zou háár week worden.

Ze hadden besloten nog één verre reis te maken voordat de kleine ten tonele zou verschijnen en ze zou het door niets of niemand laten bederven.

Met forse slagen baande ze zich een weg door het heldere water en had het gevoel of zij en het nieuwe leven binnen in haar de enigen waren op deze aardbol. Alles kon wachten. Evert, het werk en

alle zorgen en plichten die ze voor deze ene week achter zich wilde laten.

‘Jeetje Evert, die handdoek is van míj, weet je nog?’ uitte ze geërgerd toen ze zag dat deze dienst deed om zijn voeten te beschermen tegen de felle zon.

‘Huh?’ reageerde hij loom terwijl hij met één hand de krant van zijn hoofd oplichtte.

Lizzy greep nijdig de handdoek van zijn voeten en wreef verbeten door haar natte, donkere haar dat nu glanzend over haar schouders viel.

‘Had je niet even kunnen vragen of ik mee wilde gaan zwemmen?’

‘Ik had het wel even lekker gevonden om met je in het water te stoeien,’ ging hij met een onverstoorbare grijns verder, terwijl hij zijn gretige blik over haar nu al licht gebruiende lichaam liet dwalen.

Zelfs nu ze al een aardig buikje begon te krijgen, kon hij z’n ogen niet van haar afhouden. Lizzy was alles voor hem en ook al was ze de laatste tijd duidelijk afwijzend en snel geïrriteerd, iets dat hij toedichtte aan haar toestand, weerhield niets hem ervan haar zoveel mogelijk aan te raken en haar te plagen.

‘Je lag toch te slapen?’ snauwde ze hem toe terwijl ze zich na het afdrogen weer lichtjes insmeerde.

‘Jij mag me altijd wakker maken, dat weet je!’ fleemde hij, waarbij ze een lichte siddering van afkeer door zich heen voelde gaan.

Wat was het toch dat haar steeds meer van hem deed walgen? Ze waren nu bijna negen jaar samen en ze was juist gevallen op de eigenschap dat hij altijd zo attent was. Hij bracht elke vrijdag bloemen voor haar mee en als ze later thuis was uit haar werk stond zelfs het eten al op tafel. Eigenlijk had ze alles wat haar hartje begeerde en tóch...er was iets aan hem wat haar in de loop van de tijd steeds meer deed ergeren.

Benauwd, dát was het juiste woord, ging er plotseling door haar heen. Ze was altijd een vrij onafhankelijk type geweest. Goed in staat haar eigen boontjes te doppen, maar ze kreeg steeds meer het gevoel dat dat in zín ogen níet zo was. Alles, maar dan ook álles haalde hij haar uit handen of ze zelf niet capabel genoeg was om iets te doen.

Oké, het zou allemaal wel goed bedoeld zijn, maar het nare gevoel dat ze als een klein kind behandeld werd ging haar steeds meer op haar zenuwen werken.

‘Je vond het altijd wél makkelijk,’ klonk het stemmetje van haar geweten, waarbij ze zich met een ruk op haar zij draaide alsof ze boos werd op dat gegeven.

‘Wat heb je toch een heerlijk lichaam,’ hoorde ze plotseling zijn stem vlak bij haar oor, waarbij ze tegelijkertijd een hand over haar linker borst voelde gaan.

Wrevel kwam in haar op en alsof ze gestoken werd, sloeg ze de hand van zich af om met een boos gezicht zich weer van hem af te draaien.

‘Wat doe ik nou weer verkeerd?’ klonk zijn verongelijkte stem.

‘Laat me maar gewoon even met rust, wil je?’ antwoordde ze met gesmoorde stem en terwijl ze met haar rug naar hem toe bleef liggen, rolde er een machteloze traan uit haar rechter ooghoek.

‘Waren Zoë en Tom er maar gezellig bij,’ dacht ze met een zweem van weemoed.

Tot nu toe waren ze elk jaar gezamenlijk op vakantie geweest en had ze met haar beste vriendin vreselijk veel lol gehad en tot tevredenheid van de beide vrouwen hadden de jongens het ook goed met elkaar kunnen vinden.

Tot haar grote verdriet had ze bij haar aankondiging dat ze zwanger was meteen de kloof ervaren die tussen haar en haar vriendin was ontstaan.

Ze hadden er nooit met zoveel woorden over gesproken, maar Lizzy was er altijd vanuit gegaan dat ze samen ooit met de buggy op Schiphol zouden staan en dat de vakanties gewoon met gezamenlijke kinderen voortgezet zouden worden.

Ze zou de blik in Zoë's ogen nooit vergeten toen ze met het heuglijke nieuws gekomen was. Haar mond was van schrik opengevallen en er blonken tranen in haar ogen, waarna ze zich resoluut had omgedraaid en er verder geen woord meer over gesproken werd.

Enthousiast had Lizzy haar een aantal maanden later gevraagd of ze er oren naar had om met z'n vieren naar Aruba te gaan, maar ze wimpelde het af met als reden dat ze er al een keer geweest was.

Ze had nog een paar keer geprobeerd het onderwerp van haar zwangerschap aan te snijden, maar telkens had ze gemerkt dat Zoë dan snel over ging op een ander onderwerp.

Ze had er slapeloze nachten van gehad dat de komst van haar baby een muur tussen hen had geplaatst en ze koesterde nog steeds de hoop dat dat ooit weer over zou gaan.

‘Evert, blijf jij maar lekker liggen, dan ga ik nog even wat boodschappen doen,’ opperde ze, terwijl ze eigenlijk tegen een krant sprak die al weer onbewogen op zijn hoofd lag. Ze hoopte dat hij met wat gegrom zou instemmen, zodat ze voor eventjes alleen zou kunnen zijn, maar dat bleek al snel ijdele hoop.

Met een ruk verdween het nieuwsblad en keek ze recht in het verwarde en tevens verbaasde gezicht van Evert, waarbij een teleurgestelde zucht over haar lippen kwam.

Ze had zó gehoopt dat ze in haar eentje even langs de talrijke winkeltjes kon banjeren en voor even niet dat benauwde gevoel met zich mee hoefde te dragen, maar hij verloor haar geen seconde uit het oog.

‘Wat nou? We zijn toch sámen op vakantie? Dan doen we óók de boodschappen samen!’ reageerde hij hoogst verbaasd en was inmiddels al overeind geschoten om de boel bij elkaar te rapen.

‘Evert? Komt het weleens bij je op dat ik ook wel eens even alleen wil zijn?’ probeerde ze voorzichtig, opgelucht dat hij nu met zijn rug naar haar toestond en hij haar geïrriteerde blik niet kon opvangen.

Nog verbaasder dan even daarvoor, draaide hij zich om en ging in zijn volle lengte voor haar staan.

‘Wat bezielt jou toch de laatste tijd? Heb je genoeg van me of zo?’ vroeg hij terwijl hij haar doordringend aankeek, waarop ze zich met een ruk omdraaide om hem niet langer aan te hoeven kijken en begon stoïcijns haar hemdje en minirok aan te trekken.

‘Doe toch niet zo achterdochtig!’

‘Ik heb er gewoon af en toe behoefte aan om even alleen te zijn, dat is alles.’

‘Nou, als je dan zó graag van me af wilt, dan ga ik wel in mijn ééntje even een biertje kopen,’ snauwde hij, nu toch behoorlijk op z’n teentjes getrapt.